

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po poti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 12. prosinca 1894.

List 2.

Lunaška smert

rodbin Minami in Taketa v Jatsushiru na Japonskem.

(Dalje.)

Še tisti dan, ko je Ivan prejel mučeniško krono, odide Kakuzejemon v Jatsushiro, kamor pride okoli polnoči. Takoj pošlje po nekega odličnega moža in mu reče: „Vedi, da je knez Simona Taketa k smerti obsodil. Ti pa, kot njegov prijatelj in sorodnik, mu moraš v njegovi lastni hiši glavo odsekati. Nesi mu tudi ta list, v katerem je pisana njegova obsodba, a ravnaj z njim kolikor mogoče dostojno. Glej tudi, da natanko spolniš knezovo povelje. Joshikava, tako se je imenoval omenjeni odličnjak, podá se takoj k Simonu. Vrata so bila zaperta, še le po nekolikokratnem terkanji se mu odpró. Poslanec najde Simona pri molitvi. Pozdravi ga dostojno, opraviči se radi težavnega náloga, ki ga je prejel in mu podá namestnikovo pismo.

Simon prebere pismo in vsklikne radostno: „Veselejšega poročila bi mi pač ne bil mogel prinesti. Dovolí mi le še toliko časa, da se na smert pripravim!“ Joshikawa mu to dovoli in Simon stopi v drugo sobo, kjer se verže na kolena pred podobo s ternjem kronanega Odrešenika.

Po končani molitvi podá se v spalnico svoje soproge in matere, ter jima oznaní veselo sporočilo. Velikodušni kristijani se temu kar nič ne začudite — sej niste družega pričakovali. Vstanete in zapoveste služabnikom, naj soglejejo vodo, da se pripravi kôpel za Simona. (Ta obred je pri Japoncih v navadi, ako so povabljeni k obedu.)

Simon dobro vedoč, da mu bodo odvzeli vse imetje, naredí zapisnik, ter ga nabije na

vrata. To je storil tudi zato, da ne bi služabnikov dolžili, da so oni kaj odnesli.

Mati, soproga in služabniki točili so britke solze pri tem početji. Simona je to jako bolelo. „Se mar to pravi, reče jim, vdeležiti se moje sreče? Mi li zavirate krono mučeništva? Kje je vaša vera, kje vaša čednost, vaša stanovitnost, kakoršno ste do sedaj kazale?“ Te besede pomirijo Nežo, njegovo soprogo. Lična, blaga gospa verže se pred Simona na kolena, proseč ga, naj ji odstriže lasé. Iz strahu, pravi, da ne bi po tvoji smerti govorili o meni, da se hočem zopet omožiti! Simon se temu ustavlja, rekoč, da je taka skerb nepotrebna. Po njegovi smerti je Neža prosta in si lahko zbere, kogar hoče. „O moj gospod soprog,“ pravi Neža, „obljubim ti pred Bogom, da nečem nikdar družega kot tebe, tudi ne vstanem poprej, dokler mi ne izpolniš prošnje.“ Mati Simonova, druga Felicita in Simforoza, poznávša odločnost svoje sinahe, prosi sina, naj ji izpolni željo in on iz pokorščine do svoje matere odstriže Neži lase.

Na to prosi Simon Joshikawa, naj dovoli, da pridejo trije služabniki: Joahim, Ivan in Mihael, da mu bodo v njegovi smerti tolažba. Komaj jih je zagledal, zakliče jim veselo: „Kako srečen sem, bratje moji, da bodem kmalo mučenik Jezusa Kristusa! S čim sem zaslužil to milost? Kaj naj storim, kaj terpim, da se vrednega skazem te dobrote?“

„Da,“ pravi Joahim, presrečen si! „Prosimo te, ko prideš v nebesa, sprosi tudi nam to milost.“ — „Iz serca rad, priterdi Simon, „sej tudi ni dvomiti, da mi bode te kmalo sledili.“ Sedaj pokleknejo vsi; Simon, Jihijaku (tako se imenujejo ravno omenjeni trije služabniki), mati, so-

proga in služabniki, ter skupno odmolijo očitno spoved (konfiteor), tri očenaše in češčena-Marije. Slednjič ostane Simon sam v razgovoru s svojim Bogom. Reče si prinesiti že omenjeno podobo, prižgati sveče in z jedno roko deržeč mater, z drugo soprogo pravi: „Zadnjikrat se poslavljam z vami. Na tem svetu se ne bomo več videli, a na onem se kmalo snidemo. Jaz sem prvi, ki grem pred vami, da vam pripravim pot in prosim Boga, da vas kmalo pokliče v sveti raj.“ Velikrat še ponavlja besede, da mu bojo kmalo sledili, ne da bi bil tedaj kedo vedel, da jih je knez že k smerti obsodil. Milost zmagala je vsa naravna čutila krepostnih žen. Junaško mu odgovorite, da upanje kmalo umreti junaške smerti, kot on, jim je edina tolažba.

Skupno gredo v dvorano, kjer je imel Simon umorjen biti. Mihael, noseč križ v roki, gre prvi, na vsaki strani Joahim in Ivan s svečami v rokah. Tem sledi Simon, oblečen v belo svilnato obleko, spremljan od matere in soproge. Joshikawa s svojimi služabniki žalosten sklence spreved. V dvorani visela je podoba „Ekce homo“, do katere je imel Simon posebno pobožnost. Verže se na kolena. Njemu nasproti vstopi se Mihael s križem, na vsako stran pa Joahim in Ivan. Ženski ostali ste bolj v ozadji. Skupno še molijo „konfiteor“, tri „očenaše“ in češčena-Marije.“ Kar stopi Hishida, ki je bil pred nekaj dnevi zatajil vero, ves razburjen v dvorano, hoteč se od Simona posloviti. A videč žalosten prizor, bil je tako ganjen, da niti besedice ni mogel spregovoriti. Simona pa je veselilo, da je v pričo Hishida pokazati mogel, kako častno je umreti za vero, katero je on (Hishida) zatajil.

Sedaj sname Simon z vratu relikviarij (sve-tinje) ter ga poda materi, soprogi pa rožni venec. Hishida občuduje stanovitnost odličnega stotnika in obžaluje njegovo nesrečo. „Ne pomiluj me,“ pravi Simon, „to je najsrečnejši trenutok mojega življenja.“ Obžaluj pa lastno nesrečo in nezvestobo, ki te dela Bogu nedopadljivega in večnega pogubljenja vrednega. Hishida, da si tudi vidno užaljen, ne derzne se čerhniti besedice zoper tako očitno svojega prijatelja, marveč prosi ga, naj mu da v dokaz svojega prijateljstva vsaj jedno jagodo rožnega venca. „Da, ako mi obljubiš, da se malikovalstvu odpoveš in se verneš v naročje sv. Cerkve.“ Ko mu Hishida to obljubi, podá mu Simon še ostalo jagodo serčno oveseljen, da se mu je še pred smertjo posrečila tako lepa pridobitev.

Ko je Simon vse to doveršil, poslovi se od celega zbora, prikloni se do tal pred podobo Zveličarjevo in si odpne ovratnik. Govoreč sveti

imeni Jezus in Marija skloni se ter podá rabeljnu vrat, kateri mu z jednim udarcem odseka glavo. Joahim, pred katerega je glava padla, pobere jo spoštljivo, ter se je dotakne s svojo glavo. Glasen jok se začuje v dvorani, le mati in soproga ostanete kakor neobčutljivi.

Mati položi roko na glavo svojega sina, boža in poljubljuje njegov obraz, čestokrat besede ponavljajoč: „O lepa glava, o draga glava! o presrečen Simon, ki si bil vreden darovati svoje življenje za Njega, ki je svoje dal za tebe. Moj Bog, ki si iz ljubezni do mene daroval svojega edinega Sina, naj ti bo prijetna daritev tudi mojega edinega sina.“ Nato pristopi tudi soproga, poljubi z isto spoštljivostjo obraz, rekoč mu ljubeznjivo: „Sedaj sem zadovoljna, moj soprog je mučenik in sedaj v nebesih. O blaženi Simon! O častitljivi mučenik, ki sedaj pri Bogu kraljuješ, ne pozabi svoje zapuščene soproge, temveč pokliči jo kmalo v nebesa, da tam s teboj Boga gleda in hvali vekomaj!“ (Konec nasl.)

Modroversko kermilo zdrave omike.

O vernosti.

(Iz verskega „Kermila“ dr. J. Muršec-a.)

Brez vere in vernosti je vse zgubljeno. Prosimo Boga v novem letu za živo vero, za terdno, stanovitno vernost. Vernost je čeznaravna, naši duši vlita luč in moč božja, ktera um razsvetljuje in voljo vterja, da vse terdno verujemo, kar je Bog razodel, bodi si nam kakorkoli nerazumljivo. Věrnost oživlja zanašanje na reči, ktere smemo upati, in prepričuje o nevidnih*), tako rekoč duševni daljnovid je, kateri kaže, česar sam um ne more doseči.

2.

Začetnik věrnosti je Bog, njen obseg ali predmet so njegove razodete resnice, njen vzrok je Božja resničnost in um, ki primora ji verovati. V vernosti verujem ne človeški besedi, ktera utegne prekaniti, nego besedi Božji, ktera je sama resničnost in ne more se premotiti. Vernost kerščanska ni tedaj šepava lahkovernost, kar bi ji radi natvezali zaslepljeni obrekovalci, temuč je věrnost, vterjena na nepremakljive podlage.

3.

Vernost ima oči, velike, svitle, bistre oči, ktere nikoli nikogar premotile niso.*) Ž njimi

*) Est autem fides sperandarum substantia rerum, argumentum non apparentium. Hebr. 11, 1.

*) Omno habet oculos fides, et majores oculos et potentiores et fortiores. Hi oculi neminem deceperunt. S. Aug.

gledamo resnične stvari, katerih ne vidimo.*) Te oči so resnice božje, hranjene v sv. pismu in v občem izročeni. Človeško svedoštvo utegne prekaniti; svedoštvo čutov ni vselej zmote varno; um človeški lahko strašno zverne; ali božje svedoštvo je resnica sama. Vernost je tedaj umu čast in nevernost nečast.

4.

V vernosti gre tri oprave ločiti: glavno načelo, razloček, in sklep v vernosti. Načelo vernosti je naravno spoznanje: Vse, kar je Bog razodel, je resnično. Razloček v vernosti je razsodek našega uma, da je Bog ta nauk razodel, ko druge. Sklep je doslednje prizadetje, se tega nauka držati.

Vernost tedaj tako umuje; „Vse, kar je Bog razodel, je resnično; Bog pa je razodel le-to reč, zato je resnična: tedaj jo moram verovati.“

Pervi stavek je neoporekljiv, ker Bog ne more ukaniti, ne ukanjen biti. Drugi ni manj gotov, ker se opira na resnico božjo in ker še to resnico razlaga nezmotljiva oblastnija, čije navzočnost spričujejo isti dokazi, kateri so poroki sv. vere. Tretji stavek se izteka iz dveh prejšnjih, ko četrti iz tretjega. Nikakor tedaj ne gre kriviti kristjanov nedosledne lahkovernosti.

5.

Modrijani zabavljajo kerščanski vernosti, rekoč: kako verovati, česar ni videti? Smešno vprašanje! Slepi kakor so, ne spoznavajo, da ravno vernost v reči, katerih ne vidimo, je podloga človeške družbe. „Vzemite svetu vernost, piše sv. Avguštin, koj se pogrezne v hudo zmešnjavo in strašno zmotnjavo. Kdo more družega nasprotno ljubiti, ker je ljubav sama nevidna, ako ne smem verovati, česar ne vidim.“*) To varšija med prijatelji, ki je preblaga milina življenja in naj terdnejše vezilo družbe, se ne more ne razcvetati ne obvarovati brez vernosti. Ako tedaj velja vernost v nevidne reči v družbi, zakaj ne bi veljala jednaka v veri? Ljudje si vsak dan verujejo eden drugemu take reči, katerih čuti ne vjamejo, in kristjani ne bi smeli Bogu verovati reči, katerih ne vidijo? Kolika zbeganost!

*) Habet namque fides oculos suos, quibus quodam modo videt verum esse, quod nondum videt, et quibus certissime videt, nondum se videre, quod credit. S. Aug.

*) Si auferatur haec fides de rebus humanis, quis non attendat, quanta earum perturbatio et quam horrenda confusio subsequatur? Quis enim mutua charitate diligetur ab aliquo, cum sit invisibilis ipsa dilectio, si quod non video, credere non debeo? S. Aug.

6.

„Vernost je veliko priporočilo ne samo med nami kristjani, temuč tudi med onimi, ki se ne štejejo k Cerkvi. Kajti na vernost opirajo vse svoje pogodbe. V vernosti se tuji osebi v zakon združite, in po vernosti, ktera poroko veže, dobi človek oblast do tuje osebe in premoženja.“*) Ta vernost pa se stavi na reč, ktere čuti ne vjemajo, namreč na složnost volje, na katero se pogodnika vzajemno zanašata. Verjameta, česar ne vidita. Zato je preneumno od te strani napačiti vernost kristjanov.

7.

Vernost je potrebna po zapovedi: „Kdor veruje in bo kerščen, bo zveličan; kdor pa ne veruje, bo pogubljen.“*) Ta zapoved je terdivna, ker veleva vse verovati, kar je Bog razodel; in je zanimava, ker prepoveduje se držati nasprotnih zmót. Vernost še je potrebna kot sredstvo, ker brez nje ni mogoče Bogu dopasti,*) vendar še k zveličanju ni zadostna brez del.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane (Petdesetletnica Dejanja sv. Detinstva.) (Dalje.) Naj slede zdaj še nekatere čertice o delovanju in vspehih sv. Detinstva, iz katerih bodo spoštovani bralci razvideli, kako važno in zaslužno da je to „sv. Dejanje“ za razširjanje kraljestva Božjega na zemlji.

„Čast Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, kateri so dobre volje!“ s temi vvodnimi besedami pozdravil je pridigar zbrane poslušalce pri poprej opisani svečanosti in jim ob kratkem pojasnil veselje božično, veselje zarad rojstva Božjega Deteta. Potem pa je obrnil isti rek na svoj predmet, da pač po pravici smemo iste besede angelske zaklicati iz globočine serca tudi mi danes, ko obhajamo petdesetletnico „Dejanja sv. Detinstva,“ da tudi temu sv. Dejanju in njegovim družnikom velja danes ta angeljski glas: „Čast Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!“ Hvaležni moramo biti ljubemu Bogu, kateri nam je dal letos toliko lepih slavnosti doživeti, katerih krona je pač bila veselo praznovanje petdesetletnice škofovstva slavnega našega papeža Leona XIII; pa imenitna je tudi petdesetletnica „Dejanja sv. Detinstva,“ ktero obhajamo ravno to leto. Da se tega prepričamo, le

*) Neque vero apud nos tantum, qui Christi nomine censemur, magna est fidei commendatio: verum etiam universa, quae in mundo geruntur, et ab iis quoque, qui alieni sunt ab ecclesia, per fidem transiguntur. Per fidem extraneae personae nuptialibus legibus coniunguntur; alienusque homo corporum et pecuniarum alienarum per eam, quae in contractibus sponsalitiis est, fidem communicatione donatur. S. Cyrill. Jerus.

*) Qui crediderit et baptisatus fuerit, salvus erit; qui vero non crediderit, condemnabitur. Marc. 16, 16.

*) Sine fide impossibile est placere Deo. Haeb. 11, 6.

poglejmo, koliko je v teh minulih petdesetih letih sv. Detinstvo delalo in doveršilo in koliko še vedno dela med pogani in med kristjani.

Šteje se dandanes okoli 1400 milijonov ljudi na zemlji in od teh jih še silo veliko živi v poganstvu. Kaj pa je vzrok, da ima še primeroma vse premalo ljudi pravo sv. vero? So povelje Jezusa Kristusa „Pojdite po vsem svetu in oznanujte evangelij vsem narodom,“ mar le samo aposteljni spolnovali, in se po njihovi smerti morda to povelje ni več spolnovalo? Je-li morda sv. Cerkev pozabila svojo misijonsko nalogo, po izgledu svojega Božjega Vstanovitelja iskati in izveličati, kar je bilo zgubljenega, ali zanemarjenega? Nikakor ne; ni ga nobenega količaja večjega kraja na zemlji, ki bi ne bil že gledal dela katoliških misijonarjev. O delovanji gorečih oznanovalcev sv. evangelija prav po pravici veljajo besede psalmistove: „Po vsi zemlji se njih glas razlega in njih besede do konca sveta.“ (Ps. 18, 5.) Le nekaj izgledov navedem, da vidite, kaj se je za razširjanje sv. vere že storilo in koliko terpelo. V severni Afriki umerlo je samo l. 1261. 200 misijonarjev iz reda frančiškanskega sredi marljivega dela za razširjanje Božjega kraljestva, in red oo. Jezuitov sam šteje 800 mučenikov med svojimi oznanovalci sv. vere. In koliko družih po vsih deželah!

Bog, ki iz kamnov zamore Abrahamu otrok obuditi, je v svoji Cerkvi vedno zbujal mož, blagih duš, ki so zapustili očeta in mater, svojce in domovino, ter šli za onimi reveži, ki so še tavalili v temoti poganstva. In takih plemenitih, vzvišenih mož tudi dandanes nikakor ni manj. kakor jih je bilo poprejšnje čase; sej dela in misijonari nad 20,000 mašnikov in nad 300 škofov med pogani, in s pomočjo katoliških dežel se skoraj vsako leto osnuje kak nov zavod, v katerem se vzgajajo oznanovalci sv. vere. Tudi se sv. vera Kristusova vedno razširja po vsih krajih na zemlji; preiskovati pa vzroke, zakaj je še toliko neverstva, ni naš namen tukaj popisovati.

Med napravami, ki imajo namen, ime Jezusovo in blagre Njegove sv. vere nositi tje med ajdovske narode, je pa v današnjih časih posebno pomenljivo „Dejanje sv. Detinstva.“ Posebni namen tega dejanja je ta, zapuščenim poganskim otrokom življenje otehati, jim nakloniti milost sv. kersta in kerščansko izrejo, kerščanske otroke pa posvečevati, jih navduševati z gorečnostjo za zveličanje bližnjega. To se godi iz ljubezni in pod varstvom Božjega Deteta Jezusa.

Oj kako žalosten, kako otožen je stan poganskih narodov, kakor zmiraj poprej, tako še dandanes! Nad vse žalosten pa je stan ubozih poganskih otrok! Otroci med pogani so brez pravice, brez vere, brez varstva. Gosposka nič ne praša zato, če oče ali mati še tako gerdo dela s svojimi otroci, če jih tudi kolje ali mori, ali proda, ali kakorkoli neusmiljeno ž njimi ravna. Če je kak otročiček slep, kruljev, ali kakor si bodi poškodovan, bolehen, večkrat še gosposka ukazuje takega otroka zavreči ali končati. In tako se godi med ajdi, kateri bolj gerdo ravna s svojimi otroci, kot dela neumna živina s svojimi mladiči, ter je na stotine, na tisoče in stotisoče otrok v vodo, v brezna, v morje pometanih, ali pa psom in svinjam verženih, da jih raztergajo. Posebno pa v Indiji in na Kitajskem se z otroci silo grozo-

vito ravna, kakor misijonska poročila iz ondotnih krajev opisujejo. Le samo v glavnem mestu Pekingu je vsako leto do 30,000, po vsi Kini pa blizu 100,000 otrok tako silovito in grozno pokončanih.

Oznanovalci sv. vere v prejšnjih stoletjih so z žalostjo spoznali, da njihovo delovanje med ajdi ima zelo veliko pomankljivost v tem, da za uboge paganske otroke in njih reševanje ne morejo nič kaj storiti. Z bridkostjo se je ponavljala ta tožba leta in leta. In glejte, Bog je slednjič izvolil pobožnega moža na Francoskem, ime mu je bilo Karol pl. Forbin Janson, ki je bil škof v mestu Nansiju; ta mož začne misliti, kako bi se dalo nesrečnim paganskim otrokom pomagati, da bi vsaj brez sv. kersta ne umirali; da bi se jih otelo take neusmiljene smerti, kolikor največ mogoče; da bi se pri življenji ohranili in se lepo zrejevali, podučevali in omikovali. Vstanovil je v ta namen „Dejanje sv. Detinstva“ l. 1843., tedaj ravno pred petdesetimi leti.

(Konec nasl.)

Ljubljana. „Slovenec“ ima z Gorenjskega pomislila vreden dopis, ki našteva gg. duhovne, ki so umerli lansko leto, namreč njih 24, ki so razun kacij osmerih vpokojenih še vsi delali v vinogradu Gospodovem. Tako tedaj sta eden k drugemu umerla po dva na mesec. Naj mlajši izmed umerlih, č. g. Fr. Krevs, je imel 25, in naj stareji, preč. gosp. Jož. Skubic, pa 91 lét, 11 jih je bilo starih po 70 ali več let. Vidi se od tod, da tudi v ljubljanski škofiji je pri vsem tem, da se vsako leto precejšno število mladenčev posvečuje duhovskemu stanu, pomanjkanje duhovnov vedno večje in posebno žalostno je, ko po mnogih duhovnijah nimajo po dveh duhovnov in je torej velika nevarnost, da ostane ob nedeljah in praznikih več ljudi brez sv. maše. Vestni gg. duhovni pastirji s svojimi verniki si v taci okoliščinah na vso moč prizadevajo tako vravnati, da ovčice niso brez dušne paše in vender tudi doma otroci ne brez varha, kolikor je mogoče.

Sekovski novi knez in škof Leopold, ki so une dni novo službo s strahom nastopili, se med drugim tudi s tem tolažijo, da imajo v sekovski škofiji mnogo samostanskih naprav in redovnih hiš, katerih redovniki jih bodo vsestransko podpirali. K sreči so tudi pri nas samostanski gg. duhovni močno postrežljivi in pomagajo tako obilno z božjo službo po deželi, da jim je ob nedeljah in praznikih doma v mestih več del tesno zaradi maš ob določenih urah. Redovniki so res pravi misijonarji, pa škoda, da tudi sami niso kaj dosti oskerbljeni z novinci in v naši deželi je v primeri z več drugimi škofijami premalo samostanov. Želeti je, da bi se saj na Brezji že skorej vstanovili č. oo. frančiškani. Žraven tega pa tisti naših zmožnih mladenčev prav dobro storé, kateri se posveté redovnemu življenju v samostanih. Sej ker je življenje tako silo kratko, človek v vzvišenem pomenu le toliko veljá, kolikor več sebi in bližnjemu k zveličanju pomaga in to z delom in z lastnim posvečevanjem, da se tako množi Božja čast in dosega namen stvarjenja.

Nemški gradec. (Iz prvega pastirskega lista novega kneza škofa Leopolda.) Silno ginljiv in podučljiv je prvi pastirski list novega Sekovskega kneza in škofa dr. Leopolda Šusterja. Po priserčnem spominu na pokojnega škofa Zwergerja govori novi višji pastir dalje:

Ljubljani verniki! Danes, ko sebi prideljeno škofijo v posest jemljem, Vam ne morem zamolčati, s kako bridkim srcem sem priterdil ter sprejel škofovsko službo in kolik strah me še danes prešinja, ako premišlujem nevarnosti in pritežnosti pa veliko odgovornost, ktera je zedinjena s škofovsko službo.

Ako že slehernemu zemeljskemu popotniku veljajo besede sv. pisma: „Človeško življenje na zemlji je vedna vojska,“ kaj še le se mora reči o življenji škofov? In če sv. Duh vsacega človeka opominja: „Moj sin, ako nastopaš službo Božjo, pripravi se na skušnjave,“ kaj še le je pričakovati mašniku in kaj posebej škofu, ki je od Boga postavljen za vodnika, predbojnika in v brambo vernikom? Zakaj kakor v veliki vojski sovražniki pred vsem merijo na vojvoda in se v naj višji zmago štejejo, ako vjamejo vélikega poveljnika ali ga končajo, tako se tudi v duhovni vojski, kjer se bojuje za resnico in za čednost, glavni napad vedno obrača na vodnika po besedah sv. pisma: „Udaril bom pastirja in ovce se bodo razkropile.“

Kako pa bode pastir ubežal nevarnostim pred takimi napadi, ktere nastavljajo tako močni in zvičajni napadniki? Zakaj apostelj piše: „Ni se nam vojskovati samo zoper meso in kri, temveč zoper nadgospodstva in moči, zoper gospodovavce svetá, ki se nahajajo v temah zmote in greha, zoper duhove hudobije v zraku, zoper glavarja, ki ima moč na tem svetu in sedaj deluje v otrocih nevere.“ (Efež. 6, 12 in 2. 2.) Teda meso in kri, to se pravi, človeške strasti, hudobni duh in od njega gospodovani svét, brezvérci in zaničevavci Boga, vsi ti se nastavljajo v boj, v boj na življenje in smert. Zato je Bog in Zveličar govoril učencem, ko jih je izvolil: „Pošljem vas kakor jagnjeta med volkove. Bodite torej previdni kakor kače in priprosti kakor golobi! Varite se pred ljudmi; ker sodbam vas bodo izdajali in bičali v svojih shodnicah, in vodili vas pred poglavarje in kralje zavolj mene.“ (Mat. 10, 16 id.)

Bojuje se pa navadno s toliko večí terdovratnostjo, kolikor večí in bolj dragi so zakladi, kteri se imajo privojskovati. Škofu v varstvo so izročena naj dražja dóbra: po eni strani večne resnice, ktere je Sin Božji z nebés prinesel, in neizmerna zaslužnja, ki jih je pridobil s svojim terpljenjem in smertjo; po drugi strani pa neumerjoče duše, ki so bile z onimi Zveličarjevimi resnicami in milostmi odrešene. Ako pa zdaj premislimo, da v Sekovski škofiji je čez 850.000 duš v varstvo edinega škofa izročenih, kako pač močno se bode péhal hudobni duh z napadanjem tega edinega stražnika in skušal ga pogubiti, da bi ložje pridobil njemu izročene duše!

Višji pastir dalje popisuje, kako je s strahom napolnjen in kako ga skerbí, ko bo moral stopiti pred sodbo božjo in od ovčic tako velike škofije odgovor dajati.

Nato pa se tudi tolaži z mislijo, da Bog tudi s slabim in priprostim orodjem vé svoje namene zverševati in pa da je večni Pastir vedno pri nas, ki je obljubil: „Lejte, jest sem pri vas vse dni do konca sveta.“ (Mat. 28, 20.) „Vse premorem v njem, ki me poterjuje.“ (Filip. 4, 13.)

Zanaša se dalje na pomoč duhovstva in verne čede. Sicer je delavcev v vinogradu Gospodovem še zmeraj premalo; toda močna narást deškega seme-

nišča, pravi dalje, ktero se je za časa mojih dveh poslednjih predhodnikov tako veselo razširilo, mi daje upanje, da ne bode dolgo, ko se bo premagalo pomanjkanje duhovnov.

Razun teh v Sekovski škofiji veselo cvetè mnogo redovnih hiš in samostanskih naprav obojnega spola, ki so v marljivem delu nekaj v dušnem pastirstvu, nekaj v šolstvu, nekaj pri bolnikih, nekaj v premišljevalnem, svetem življenji in z neprenehljivo molitvijo brez števila milosti in darov nad lepo Štirsko deželo vedno priklicujejo z nebés

Pogled na te sobojnike, ki jih je na tisuče in so mi obljubili svoje navdušeno sodelovanje, mi serce razveseljuje in moje zaupanje za dober vspéh močno povišuje.

Razgled po svetu.

Ogersko. Ogerski škofje so dali na svitlo pisanje do svojih duhovnov in vernikov, v katerem jih opominjajo, da naj previdno pa z vso določnostjo delajo zoper napad proti katoliški Cerkvi, ktereга bo v kratkem v državni zbornici kalvinstvo poskušalo zveršiti v pospéh tako imenovanega civilnega zakona. Prav z apostoljsko odkritoserčnostjo škofje opominjajo katoliške vernike, da naj v svojem življenji očitno spoznavajo svojo vero in se o vsaki priliki brez strahú poganjajo za njo. Prav primérno je bilo to splošnje apostoljsko pisanje odločeno, da se po vsih cerkvah bere v dan razglašenja Gospodovega. Morebiti se katoličanje na Ogerskem oserčijo in lepo kraljestvo sv. Štefana še rešijo derzovitega kalvinstva in framasonstva. Bog daj! Na Ogerskem že delj časa s posebno prederznostjo in zvijačo rije in ruje novi Antikrist; — naj ga „Regina Hungariae,“ Marija Kraljica ogerske dežele po arhangelju Mihaelu utopí v „Blatnem jezeru“ ali Donova odnese v „černo morje!“

Amerikanske novice. Osem milj od Towera našli so zmerznjenega človeka z imenom „Franc Friedrich.“ „Amerikanski Slovenec“ meni, da je Slovenec.

Hripa tudi v Ameriki razsaja. V mestu Lovenworth-u je v 10 dnéh za to boleznijo umerlo 25 ljudi. Zdravniki imajo noč in dan opraviti. — V Denveru je letos ta bolezen hujši kot kdaj poprej in njena naslednica je pljučnica; sploh ima slabe nasledke. — V okraju Jeffersonskem ne gleda hripa nič na stan; poleg revežev lotila se je tudi guvernerja Ston-a, državnega tajnika in družih imenitnih oséb. — V mestu „St. Joseph“ je v 3 dneh zbolelo 400 ljudi za hripo. — V Mičiganu so bolnišnice napolnjene s tacimi bolniki.

V Zveznih državah je toliko tatvin, ropov in družih hudobij, kakor se v ondotnem „Slov.“ bere, da bi bili pač potrebni ondotni mogočni prostomišljaki in neverniki vere, ktera učí: „Ne kradi!“ „Ne ubijaj!“

Kakošno je politiško vreme? Časniki še vedno rešetajo in pretresavajo, v ktere in kakošne „klube“ in stranke naj bi, ali bili stopili ti in uni? Levičarji so lisjaški in si vedó pomagati ter so ostali med seboj edini; katoličani se le prevečkrat ločijo in so se tudi tukaj. Pravi katoličani, kterim je vera in duša naj višja zadeva, bi morali povsod biti edini, naj si bodo tudi kitajskega ali ktereга koli naroda, kajti

če so resnični katoličani, tudi koristim družih narodov nikoli in nikjer ne bodo škodovali. Bodi torej vselej in povsod edinost med katoličani, v politiki, pri volitvah in potem pri vsem djanji, tako bode vse prav.

Rudečkarji ter anarhisti, pravi eden listov, tudi med ravno preteklimi „dnevi miru“ niso mirovali. Kakor se piše iz Londona, so ondi angleški in drugozemski anarhisti imeli shod, h kateremu niso bili dopuščeni nobeni časnikarji. Shod sam pa je naznanil, da je sklep ta: naj se rabijo naj ostrejši pomočki, da se kapital uniči.

Na Mladolaškem se mladolaške zadrege pod mladolaškim ministerstvom Krispijevim nič niso zboljšale, nič poravnale. Finančni minister je baje rekel: „Nesreča, da smo ministerstvo prevzeli o tako resni dobi, kakoršne ni še bilo.“ So mar te besede kaka prerokba? — Nepokoji v Siciliji so vedno hujši. V Pietrovechji je bilo zažganih več vradnih poslopji in terčilo se je vojaštvo z uporniki. Po družih krajih ni nič bolje, če ne hujše. — Ako se ozremo na splošnje bolehanje in druge „mizerije“ po svetu, pa le zopet vidimo, da se vedno bolj spolnuje, kar so previdni možje že pred več leti napovedovali, da namreč ne bo miru na zemlji, dokler bo papež v jetništvu.

Turško. Stan katoličanstva sedanjo dobo na Turškem ni ravno neugoden. Katoliški patrijarh carigraški je pred kratkem v očitnem govoru popisoval v Rheims-u na Francoskem okoliščine katoličanstva v onih krajih in rekel je: akoravno je sultan terd musulman in živi oistro po zapovedih „koranovih“, je vendar turški cesar prepričan, da kerščanstvo je ena najboljših bramb za vsako oblast. Zato je prijazen do katoliške vere po vsi svoji državi in jo pospeguje, kolikor le more. Ne le da je spolnovanje katoliške vere zagotovljeno, temuč tudi zunanje skazovan, katolištva se visoko spoštuje. Ceste so odperete za procesije; turški vojaki najsvetejšemu Zakramentu vojaško pozdravljenje skazujejo in vsim katoliškim praznikom pomoč delé. Se vé, da vselej ni bilo tako; zdaj pa, ko katoličanstvo merzlo prihaja, Bog kamnje obuja, da začne govoriti in pravi veri spričevanje dajati.

Dober nauk je: vsak dan moliti očenaš in češčenamarijo s pristavkom: „O Jezus, zaradi svojih bridkosti na križu se usmili ubogih arabov in turkov!“ Silno velika bi bila pridobitev za sv. Cerkev Božjo, ako bi se mohamedani jeli spreobračati.

Iz Čikage 23. dec. ima „Vaterland“ znamenito novico, namreč: 13. dec. smo dobili pervikrat katoliškega župana, in sicer prav dobrega, na mesto umorjenega poprejšnjega. Star je še le 36 lét. Da je bil volilni boj zelo vroč v tem na pol poganskem mestu, kjer je zelo veliko zagrizenih sovražnikov katoličanstva, si lahko mislite. Toda Irci, Poljci, katerih je tukaj veliko, in Čehi so z vso čverstostjo skupaj deržali, in Nemci so boj odločili. — Pomankanje je tukaj silovito, do 50.000 ljudi brez dela; zato je velika nevarnost zastran roparstva.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec prosinec (januvarij).

a) Glavni namen:

Petdesetsetnica molitvenega apostoljstva.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Svoje nade pa za vspéh delovanja, katero hoče zastopati v tem smislu s „Poslom“ („Sendbote“), izreče o. Ramière z naslednjimi besedami:

„Vse kaže družbi molitvenega apostoljstva veliko razširjanje in zanašati se smemo, da spolnujemo namene previdnosti, ako delamo za njeno razširjavanje.“

Kako zelo so se vresničile te skoro preroške besede, je znano; razložili pa smo to pred tremi leti v prvih dveh zvezkih „Poslovih“ z l. 1890 za njegovo 25letnico.

Sedanje stanje molitvenega apostoljstva šteje v 43 glavnih direkcijah (vodstvih) po vseh delih sveta 51.500 pokrajnih družb z več kot 20 milijoni udov. Izhaja 33 „Poslov“ kot družbinsko glasilo: 8 angleških, 7 španjskih, 2 nemška, 2 francoska, 2 laška, 2 hervaška, 1 albanski, 1 češki, 1 bretonski, 1 flaminski, 1 nizozemski, 1 katalonski, 1 poljski, 1 portugiški, 1 ogerski, 1 kitajski, 1 v tamul-jeziku.

50 lét je brezdomno lepa doba; naravno je, da kdor jo prehodi, malo postoji in se ozre na pot, katero je prekoračil. Po večjem storili smo mi to pred tremi leti pod naslovom „25 lét v službi presvetega Serca“, ter se omejimo sedaj le nato:

Da 1. opominjamo k hvaležnosti za vse neštete milosti, ktere so sprejeli molitveno apostoljstvo in njegovi udje in po njih vesoljna Cerkev božja; hvaležnost je nova prošnja. Opominjamo:

2. K novi gorečnosti v molitvi in vseh vajah molitvenega apostoljstva, ki naj bo po besedah Leona XIII ravno tako družba molitve kakor dejanja.

Ako obhaja kak posameznik 50letnico, naj se seveda precej omeji na hvalo za tako redko milost ter misli na mirno starost; na velike načerte za daljno bodočnost po pameti misliti ne more. Vendar ni taka s celimi družbami in bratovščinami, katerim ni odmenjen tako določen čas; za take in za nas posebno je taka slavnost spodbuda, pred vsem misliti na prenovljenje, kakor da pričnemo vse delo še le od začetka.

Zatorej podamo tu nekoliko podrobnosti:

1. Naj naši bralci ne odstranijo koncem mesca prosinca tega molitvenega namena, temveč ga vsaki mesec zraven posebnega mesečnega namena zopet z nova berejo in preišlujejo.

2. Preč. g. vodje po škofijah prosimo, naj ne opusté svoje gorečnosti za rast in razširjevanje bratovščine; kjer pa je treba, naj skerbé za njeno ponovljenje. To zadnje pa naj bo navadno bolj skerb krajevnih predstojnikov, namreč zaprečiti, da ne zaspi molitveno apostoljstvo po duhovnijah ali družbah, katerih duševni voditelji skerbé, da vzbudé speče in vzbujeno z vsemi pripomočki pospešujejo. Tudi pospešitelji in pospešiteljice čutile se bodo pri tej priložnosti spodbujene k novemu delovanju. Zelo hva-

ležni bomo za natančnejša poročila o stanju molitvenega apostoljstva po krajevnih bratovščinah ali celih škofijah, za take namreč, ki morejo po podrobnih naznanilih takorekoč v poduk in vzgled drugim služiti

3. „Posel“ pa obljubi, z vso močjo zverševati nalogo svojo kot družbeno glasilo molitvenega apostoljstva, ter posebno priobčevati tekom tega leta natančne poročila o vesoljnem stanju delovanja ter pridno pregledavati novo izdajo družbinih časnikov, ki bodo med tem potrebni postali. Prosi pa tudi „Posel“ pri tej priliki vse bralce in ude, naj se trudijo, kakor do sedaj, kolikor mogoče ga razširjati.

Da preidemo zopet na splošno in še enkrat na glavno stvar, je najvažnejše za namen družbe molitvenega apostoljstva, tako pravi o. Ramière v svoji knjigi o kraljestvu Jezusovega Serca, da si tekom tega leta osebno v našem sercu to kraljestvo prav zelo vterdimo in doveršimo. To bo dalo našemu društvenemu delovanju veljavo, ki bo prekoračila vse človeško, in neoveržljivo moč naši društveni molitvi, ki se da kratko zaznamnjati z besedami:

Pridi k nam tvoje kraljestvo!

b) Posebni nameni.

9. **S. Vital.** Mirna rešitev socialnega vprašanja. Varstvo zoper preganjanja prepirljivih ljudi. Srečno napredovanje plemenitega prizadevanja in truda.

10. **S. Viljem.** Obvarovanje pred brezserčnostjo in ubupom. Mnogo preprirov. Žertve hudega natančevanja.

11. **S. Teodozij.** Stanovitnost v dobrih sklepih. Dolgoletne cerkvene zadeve. Bolehni cerkveni predstojniki. Novo ustanovljene delavske družbe.

12. **S. Ernest.** Odvernjenje social-demokratnega ljudskega zapeljevanja. Ječe in bolnišnice. Skerbi vdov.

13. **S. Gotfrid.** Vredba kat. bojnih moči. Važno časniško podjetje. Vredba zamotanih družbinskih zadev.

14. **Ime Jezusove.** Avstrijski cesar in njegove ljudstva. Jezusova družba, nje prijatelji in sovražniki. Katoliška vseučilišča.

15. **S. Pavel Pušč.** Vestno spolnovanje redovnih pravil in cerkvenih postav. Katol. učiteljske družbe.

16. **S. Marcel.** Bolehni bogoslovci. Brezvestni zakonski možje. Brezdelni mladeniči. Oddaja dela v pridne roke.

17. **S. Anton Pušč.** Oskerbovanje življenja v molitvi, posebno za redovnike in duhovne. Samostanski prednik in njegovi podložni.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Dve bolni osebi za pomoč. — Bolehen duhoven za pomoč. — Za voljno poterpljenje. — Mlad silo nadležen berač za poboljšanje. — S ponižno prošnjo se pripor. ča nekdo v molitev, da bi na priprošnjo M. B. neka silna zadeva se po volji spolnila, potem, da bi en račun zamogel se pravično rešiti. (Op. Dar odan. Vr.)

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Imenik družbe Jezusove, avstrijsko-ogerske provincije, ki je izšel z novim letom 1894., nam sporočuje, da ima ta provincija zdaj 7 kolegijev, in sicer: v Kaloči, Lincu, Mariascheinu, Inomostu, Požunu in v Travniku; potem 8 rezidencij, in sicer: na Dunaju, v Budimpešti, Kaponaku, Celovcu, Ljubljani, Pragi, Stajerju in Satmaru; 4 novicijate, in sicer: v Laincu (tretja probacija), v Št. Andražu, Ternovem in na Velehradu; tri „postaje“, in sicer: v Gradcu, Hostinu (na Moravskem), in Maria Tafferl; dve misijonski postaji v severni in južni Avstraliji; in slednjič 1 bogoslovsko sementišče v Serajevu. — Patrov v vsih tih hišah je 322; školastikov 163 in 219 fratrov. Zunaj provincije, in sicer: v Rimu, na otoku Jamajki, v južni Ameriki, v Parizu, na Kitajskem, na Angleškem, Irskem, v Braziliji, v Zambeskem misijonu, in v severni Ameriki jih dela iz avstrijsko-ogerske provincije: 12 patrov, 1 školastik in 5 fratrov. — Vsa provincija šteje tedaj letos 334 patrov, 164 školastikov in 224 fratrov, vsih vkup 722. Iz družih provincij družbe Jezusove, in sicer: iz kastelanske, gališke, nemške, misurijanske, tolosanske in beneške je v avstrijsko-ogerski provinciji 21 patrov in 11 školastikov. — Slovencev je v provinciji zdaj: 10 patrov, 6 školastikov in 6 fratrov. Starosta provincije, in sicer v 89 letu, je P. Jožef Serčanec, slovenec iz Selnice na Štajarskem. — Vsa družba Jezusova pa šteje letos: 13.546 udov, 572 več od lanskega leta. Bog daj, da bi se naraščala tudi še v prihodnje, in delala, kakor do zdaj, še dalje v večji čast Božjo in v zveličanje duš!

Dar za Brezje. Gospica Marija Opacher iz Toplice pri Novem mestu je darovala za ciborij na Brezje zlato verižico za žepno uro, 5 frankov v zlatu, in 1 perstan. Za tolik dar jej Marija gotovo ne bo dolžna ostala. — Lep vzgled za gospice, ki Marijine pomoči potrebujejo v marsikterem oziru.

Plemenit značaj. Predsednik Zedinjenih držav Mr. Cleveland bode sv. Očetu izročil dragocno delo, katero bode obsegalo vse službene dokumente, kar jih je on izdal. Knjiga je mojstersko delo tiskarstva, toda tiskalo se bo le malo zvezkov.

V Terstu in na Krasu je pretekle dni brila silna burja in snežilo tako, da so vlaki zaostajali.

Influenca. — Ta bolezen tudi v hudi zimi nadalje gospoduje in po nekterih krajih tako razsaja, da tudi odrasčeni merjô, n. pr.: na

Mahu: v Bitnji jih je v dobrem tednu umerlo 8. Je mar to slučaj — tako splošnja nadloga?

Kako se je „rogáč“ v jezik spekel? Oné ni mogel zaspati in motile so ga razne skušnjave. Čakaj, si misli: Kdor koli mi bo misli begal, pride jutri v moj „Memento“ pri sv. maši. „Ta rogáti,“ ki povsodi stika, to sliši, se kisko nasmeja, se dremavcu naj prvi v spomin vrine, in šaljivo reče: „No, bom enkrat tudi jaz prišel v „Memento!“ Dremavec pa ga zaverne: „O prideš, prideš, tudi ti zelenec v „Memento!“ pa le tako in s tem namenom, da bi se pri vsih skušnjavah pr. ošteno opekeli, kakor si se nečoj!“

Dober svét. Kadar ti „serbopravdež“ žuga s pravdo za prazni nič, pokaži pravdi „figo,“ pa samo v žepu: kajti, če „serbopravdež“ to spazi, te utegne tudi za to zapravdati in poslednjič ob kak petdesetak pripraviti!

Duhovske spremembe. Premeščeni so č. gg.: Jož. Brus z Iga v Radolico; na Ig pride Jož. Gruden z Bleda; J. Zabukovec z Metlike v Križevu pri Kostanjevici; Janez Debelak iz Št. Lovrenca ob Tem. v Doberniče.

Terst. V. č. g. Edvard Saunig, župnik v terzaški bolnišnici, je postal častni kamernik Nj. Svetosti Leona XIII. — V. č. g. Mujesan Francišk, kuratkanonik v Pirani, je postal župnik v Isoli. — Č. g. Zveček Ljudovik, administrator v Gola gorici, postal je župnik. — C. g. Stefanutti Fr. je postal župnik v Pazu.

Quaestiones pro conferentiis pastoralibus 1894. 1. Quid est correctio fraterna? Quando imprimis parochorum, aliorumque, qui in cura animarum constituti sunt, obligatio quoad correctionem fraternam?

2. Quid est confraternitas? et quomodo distinguitur ab archiconfraternitate? Quae sunt leges pro canonica confraternitatum erectione? quae pro valida in confraternitates susceptione? quae de legitima confraternitatum directione?

Za predpust.*)

De fine hominis.

Ubi anima vagaris?

Tua in quo vita stat?

Falsa bona cur sectaris.

Mundus quae dolosus dat?

Cogita, cur, sis creata,

Et conjuncta corpori?

* Pridnim dijakom kot majhna naloga za premišljevanje in poslovenjenje.

Ne aeternum sis damnata,
Stude finem assequi.
Nosse Deum, huic servire
Tuum est negotium:
Legi ejus obedire,
Magnum feret praemium.
Deum igitur timere
Disce, si salvari vis,
Ejus jussis morem gere,
Ut aeternum felix sis.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Iz Loškega Potoka 5 gl. s pripisom: „Družba poštenih naših Potočanov po našem zvesto vdanem Andreju.“ (Serčna zahvala in pozdrav Vam in dobrotni družbi! Vr.) — Iz Vipave, neimen. 2 gl. — Č. g. župnik Mart Narobe 5 gl. — G. J. K. v znan. nam. 3 gl. — V. č. g. župnik M. Preželj 5 gl. — Č. g. župnik Rudniški 3 gl. — Č. g. iz Šmartina 2 gl. — Č. g. župnik M. Sajč 1 gl. — Neimenovan po č. g. Fr. Birku 10 gl. — „Za pridne dijake“ 3 gl. — Č. g. župnik J. Zupanac 3 gl. 20 kr. „Za novo leto.“ — Č. g. župnik Bl. Petrič 2 gl. — Č. g. kapl. Gašp. Porenta 5 gl. — Neimenovan 10 gl. — Iz Preserja 2 gl.

Za sv. Detinstro: Č. g. A. Železny, kapelan v Šmartnem pri Kranji, 14 gl. 15 kr. — Po Ani Čretnik 1 gl. 20 kr. — Neimenovan 50 kr. — Č. g. župnik Mart Narobe 2 gl. — Iz Sp. Bernika 12 gl. — Č. g. Ant. Dolinar iz Lučin 1 gl. — Čast. g. R. k. Merčun katehet v Ljubljani 15 gl. — Po gospej Ani Mali 5 gl. 2 kr. — Neim. 50 kr. — Neim. 1 gl. 20 kr. — Iz Preserja 1 gl.

Za sv. Očeta: Č. g. župnik M. Sajč 1 gl.

Za Detoljuba: Č. g. župnik Mart Narobe 1 gl. — Neimenovana 50 kr.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neimen. 50 kr. — Č. g. Mart. Narobe 2 gl. — Neim. 1 gl. — Iz Preserja 1 gl.

Za srednje-afrikanški misijon: Neim. 1 gl.

Za pogorelce v Altbachu: Č. g. spirituval Jož. Erker 5 gl.

Za opravo ubožnih cerkev: Č. g. Jan Oblak 1 gl. — Marijana 30 kr. — Z Gore pri Sodražici 1 gl. 30 kr. — S Planine pri Rakeku 1 gl. — Po č. gg. Uršulinaricah v Ljubljani 33 gl. 24 kr. — Volil. čast g. župnika Lovr. Urbanija 20 gl. — J. 1 1 gl. — Z Adlešičev 40 kr. — Po č. gg. Uršulinaricah v Škofji Loki 3 gl. — Iz Radovljice 28 gl. — Neimenovan 3 gl. — Neimenovana 50 kr. — Z Hinj 15 gl. 33 kr. — Iz Starega terga pri Rakeku 2 gl. 75 kr. — Gosp. Luka Šabec 1 gl. — Z Radeč pri Zidanem mostu 38 gl.

Za katoliško družbo: V. Č. g. župn. M. Preželj 1 gl. 20 kr.

Za sirotišnico v Nočerci: č. gg. Jožef Erker 5 gl. — Blaž Petrič 3 gl. — Janez Germ 4 gl. — Jakob Gr. s 5 gl. — Franc Wehine 5 gl. — Franc Klemen 10 gl.

Za Marijanišče: Iz Preserja 2 gl.

Za brat. S. R. Telesa: A. Mali in H. Toman 1 gl. — Neimenovan 50 kr.

Za afrik. misijon: Č. g. župn. M. Sajč 1 gl. — Mar. Osel 1 gl. Za cerkev v Ternji 1 gl. (Zraven stoji: 1 gl. „Cerk. M. Pom.“ (Mar. Pom. čnici na Brezji, ali kaj? Vr.); za potrebne pogorelce 1 gl.

Za brat. v pomoč dušam v cicah: Iz Preserja 1 gl. — Č. g. župn. Blaž Petrič 1 gl.

Za mis. v Macedoniji: Neim. 1 gl.